Kui ta koddo tulli, siis heitis temma naise kala ümber nink kõneles naisele kiik, mis Õppetaja temmale olli ütlenu, nink towotis omma naisele, ni wistist kui Jummal taiwan om, et ta es tahha ennamb Wina wõtta. Temma naine nink latse langsiwa põlweli mahha, tännäsiwa Jummalat, et Essä jälle hä jone päle olli sanu, nink et neil nüüd jälle lotus olli, sest willetsussest päseda, mis sisse nemma omma Essa sää käbbi olliwa johtnu. Temma hä naine lubbas essi, temmale monnikord su täit Wina koddo tuwa, kui ta enne essi ei tahhas kõrtsi minna, nink tõiste jodikudega kurja ello piddada.

Juhhan piddas kolm näddälad, mis ta olli lubbanu nink ei lännu mitte Kõrtsi. Ent sääl kõllan, kun Juhhan ellas, olli se pahha wiis, et ristmiste, mattuste, pulmade nink talkuste päle, kangeste Wina piddi jodama. Juhhanni palluti ka nüüd pulmale. Temma wannad sõbbrad, kellega temma ennemuiste kõrtsin olli jonu, olliwa ka sääl, nink jõiwa nink karjusiwa kui hul-

lu

Tu inimesse. Nemma nakkasiwa sedda Juhhanni naarma, nink ütlesiwa: ennä, mõrane pähha Mees Juhhann nüüd om sanu! — Juhhann kuli sedda, temma wanna himmo tõssi ülles, temma mõttel: **ütskõrd ei olle mitte igakõrd**; temma nakkas joma, nink sai ni täis, kui pill. Nüüd saiwa nee wanna himmu jälle woimust temma ülle, ta jõi nüüd jälle igga päiwa ni kui ennegi, nink weel hullämb, otsego kui ta olles tahtnu omma süddametunnistusse Wina sissen ärraupputada. Joobnust päest aije temma rummala juttu, nakkas sõimama nink riidlema, sai monne hä nahha täis, nink mimati kohto nuhtlusse alla. Temma maijapiddaminne läts koggone raisko, nink wimati wõeti maija nink ma temmast ärra. Se ülle läts ta nüüd koggone hullus, satti joobnust päest Krawi sisse, nink murs omma kala. Kohto wannemad ei laskuu tedda mitte Kirriko aija päle matta, ent tedda panti Kirriko aija tagga ütte auku sisse, sepärrast et temma mitte kui moistlik nink ristiinnimenne es olle ellanu. Ei ükski

lainanu